

po veri in Cerкви: „Ich sehne mich aufrichtig nach einer Kirche, nach einer Religionsgemeinschaft, wo ich mich als Mitglied fühlen kann. Das kann ich in der kalten protestantischen Kirche nicht. Euer ganzer Kultus wirkt berauschend, beseligend auf mich...“

Ljubljanski Zvon (XXXI. 7.) prinaša nekaj misli R. Jakopiča o Spomladanski umetniški razstavi 1911. Sebe in svoje, ki so zatajili tradicijo, brani: Tradicija ima sicer v umetnosti svojo upravičenost in igra v njenem razvoju veliko in koristno vlogo, ampak — mi Slovenci..., ki nimamo še jasnega začetka lastne umetnosti, kako moremo vedeti kaj o tradiciji!? O kritiki piše deloma pač neopravičeno: „Nisem prijatelj kritike, ker ne verujem v njeno blagodejstvo in njeno potrebo, torej tudi ne v njeno upravičenost.“

Slovan (IX. 8.) predlaga čudno diskuzijo o slovenskih „smotrah“. Potem ko je s staro brezvestnostjo zatrdil, da „Čas“ iz umljivih (?) vzrokov lahko izhaja, a pravzaprav med splošnimi revijami ne more priti v poštev, ker so mu krila vezana, priporoča, naj postane „Veda“ hrvatsko-slovenski list. „Savremenik“ pa slovensko-hrvaško književno glasilo; drugi naši listi pa naj ostanejo bolj „domači“. — Take diskuzije ne potrebujemo; vendar bi bili rajši vezanih kril nego Ilesičeve slepote.



Naše slike.

„Večer ob Visli“ (str. 293) nas predstavlja v oni mehke, čarobne poezije polni svet poljskih romantikov, koder zveni koprneča pesem in vzbuja spomin na vroče boje s Kozaki in Tatarji. — „Napoleon v vojaški šoli“ (str. 308) pa je značilna zgodovinska slika iz mladosti brezobzirnega diktatorja, ki si je znal podvreči Evropo, da je ječala pod njegovim žezlom. Drobni, mali sin korziškega odvetnika je prišel v vojaško šolo v Brienne. Ko so se v odmorih zabavali tovariši, je mladi Napoleon hodil čisto zamišljen, brez zanimanja za šale in dovtype svojih tovarišev. Zato so ga pa gledali postrani in se norčevali iz tega posebnega. Čez nekaj let so se pa uklonili njegovi železni volji in videli v njem vsemogočnega poveljnika, ki jih je vodil od bitke do bitke. Sedaj je preteklo sto let od velikih napoleonskih vojsk, ki so zarezale tako globoko brazdo v

svetovno zgodovino. — „Prašna brána“ (str. 301) je ime lepemu stolpu v zlati Pragi, ki je izmed najbolj karakterističnih stavb srednjega veka. Nekdaj smodnišnica, je ta stavba danes zgodovinski spomenik, okoli katerega se razvija sedaj moderno življenje. Praško mesto je prizidalo k njej veliko moderno reprezentacijsko poslopje, ki se pa nič kaj ne vjema z lepo gotiko starega stolpa. — Na Angleškem so kronali kralja. Velikanska slovesnost ob kronanju naj bi pokazala moč angleške države, v kateri solnce nikdar ne zaide. Veličasten je bil izprevod v westminstersko katedralo, kjer je kronal kralja Jurija V. nadškof canterburyski na starem prestolu svetega Edvarda. — Italija praznuje letos štiridesetletnico svojega novega obstanka. V proslavo temu dogodku so priredili kar tri svetovne razstave: v Rimu, v Turinu in vrtnarsko razstavo v Florenci. To je bilo pač preveč za enkrat, in zato bo tudi primanjkljaj ob koncu precejšen. Krasno je prirejena razstava v Turinu. Paviljoni ob obeh bregovih reke Po so zgrajeni v belem gipsu v nekem moderniziranem baročnem slogu, ki naredi bajen vtis. Žalibog pa je večina paviljonov praznih, in bogve, če bodo dovršeni do konca razstave. Podobno je tudi v Rimu, koder je tudi še mnogo nedovršenega. Veliko škodo imajo razstave tudi od kolere, ki se je pojavila semtertje v Italiji in pregnala tujce, na katere je bila prireditel v prvi vrsti proračunjena. Glavni objekt je ogromni spomenik Viktorja Emanuela II. v Rimu, ki zavzema ves severni del Kapitola in za katerega so podrli cel mestni del. Že doslej stane ta spomenik 40 milijonov lir. Zgrajen bo ves iz belega marmorja, sedaj so še posamezni deli začasno iz gipsa. V sredi je ogromna podoba kraljeva na konju. V stranskih prostorih bo prirejen nekak muzej s spomini iz časa italijanskega „probujenja“. To ogromno delo naredi vtisk velikanskega bahaštva, ki naj dviga navdušenje za „zedinjeno Italijo“. — V Trstu je naredila morska plima ogromno škodo. Ponoči so pridrvili morski valovi nad pristanišče in v mesto. Več ladij je bilo pokvarjenih in razbitih, mnogo ljudi je utonilo, ker je prišel vihar tako nenadno, da se ni bilo mogoče rešiti. — Na Kranjskem izvršuje deželni odbor velika dela. Grade se vodovodi, zidajo se ceste in mostovi. Slika na str. 321 nam kaže zajetje studenca Kravica v romantični dolini Iske, odkoder je napeljan novi vodovod za Ig in Iško vas.



VIHAR Z MORSKIM POPLAVLJENJEM V TRSTU:
RAZBITE LADJE V PRISTANIŠČU